



BUTLLETÍ Nº 9 DE MAREA PENSIONISTA DE CATALUNYA

22/05/2020



LA REPERCUSSIÓ EN LES PENSIONS DE LA CRISI EN CURS I LES MESURES D'EMERGÈNCIA

Estem veient aquests dies com circulen missatges i es publiquen notes de premsa en què s'adverteix que hi haurà importants retallades en el sistema públic de pensions. Es tracta en molts casos de campanyes de la dreta per a crear alarma i desgastar al govern Sánchez, o de globus-sonda patronals per a veure si hi ha reacció social davant propostes molt lesives però que poden anar calant per l'emergència sanitària del Covid19.

Al mateix temps es publiquen declaracions d'alts càrrecs en sentit contrari: el ministre Escrivá assegura que es mantindrà el poder adquisitiu de les pensions, la vicepresidenta Calviño diu que la UE no condicionarà els paquets d'ajudes a retallades pressupostàries. El president Sánchez no va voler contestar si es demanaria el rescat. El Governador del Banc d'Espanya recomana reformes d'ajust fiscal i demana un pacte polític a llarg termini per a afrontar-les. C. Lagarde, al capdavant del BCE, adverteix que, encara que no hi hagi rescat formal, la creació dels fons de reconstrucció per als sectors i països més afectats implicarà mesures de control pressupostari per a atendre l'augment en el servei del deute,... (és a dir, l'inevitable augment de l'endeutament en aquest exercici comportarà la compressió futura de la despesa, la qual cosa inclou òbviament els serveis públics i les pensions).

Els analistes econòmics fan prediccions més dispars que mai pel fet que no es coneix la durada de l'aturada econòmica. Dependrà de si es produeixen rebrots greus i del temps que transcorri fins que hi hagi disponibles vacunes o medicaments eficaços per a controlar la malaltia amb els quals recobrar la confiança social i relançar la demanda de béns i serveis –i de l'evolució d'aquests factors a escala internacional-.

De moment, la profunditat de la contracció econòmica deixa xifres de recessió en aquest trimestre del 5% del PIB i les projeccions per al 2020 van del 8% al 13% de caiguda del PIB o més, afectant de manera gravíssima a sectors clau per a l'ocupació i els comptes de la SS espanyola: construcció, automoció, transport aeri, hostaleria i oci, comerç de vestit i calçat, etc. El temor és que centenars de milers de ERTE es converteixin en ERE i completin el panorama de desocupació creixent que estem

veient amb la destrucció de l'ocupació temporal, de l'ocupació "informal" i la no celebració de la contractació per a la temporada d'estiu. L'índex d'atur que s'estima varia segons les fonts entre el 16,5% i més del 20%, la qual cosa planteja un escenari de precarietat econòmica i inseguretats laborals similars, si no pitjors, a la situació de 2011.

La qüestió de si hi haurà "rescat" no es refereix al fet en si, ja que la necessitat de finançament massiu és innegable, sinó a les condicions polítiques que estan en discussió en l'Eurogrup. Tant si es mutualitza part del paquet d'ajuda com si es genera només deute nacional, el problema està en el deute acumulat, que supera el 100% del PIB, i en el risc de pujada de la prima que la torni insostenible si el BCE limita el suport i els mercats reflecteixen la situació real augmentant els tipus. No són necessaris els memoràndums ni els "homes de negre" davant semblant perspectiva, per a condicionar la política social del Govern. Només cal recordar la rapidesa amb què PP i PSOE van canviar l'Art. 135 de la Constitució per a garantir el pagament del deute per sobre de tot.

De nou, el sistema públic de les pensions serà presentat com un cost insostenible per a la societat i s'esgrimiran els tramposos números del "dèficit" anual i del "deute" acumulat (una vegada gastada gairebé tota la "guardiola" s'ha sumat un altre "préstec" de l'Estat per 13.830 milions €) com a excuses per a fer digeribles les reformes. Encara que han circulat informacions sobre la retallada de les pagues extra, no és probable que es proposin enguany retallades directes de la quantia de les prestacions, per la dificultat política per a aprovar-los i més davant les convocatòries electorals previstes, però sí la pràctica congelació dels increments (la llei del 0,25% continua vigent), simplement declarant un increment negatiu de l'IPC. En canvi, s'acceleraran les reformes previstes per als pròxims anys, a fi de produir un equilibri a llarg termini entre els minvants ingressos i les despeses creixents sense que ni les quotes empresarials sofreixin augments ni es dispari la càrrega per als Pressupostos Generals de l'Estat sinó que es rebaixi un 1% en el total d'aquests (és a dir, tots els sistemes de càlcul pensats per a mantenir les desigualtats, dificultant l'accés a les prestacions a base de requisits i condicions per a rebaixar-les i imposar revaloracions anuals inferiors a l'IPC real).

En la taula del ministre Escrivá estan diverses mesures d'ajust de gran importància per al Sistema Públic i plans estructurals a llarg termini per a impulsar els fons privats de pensions:

- la posada en marxa al més aviat possible de l'Índex de Revaloració de la Pensions aprovat en 2013
- el topall a les pensions de viduitat en funció de les dades de renda personal
- nova revisió del sistema de càlcul, prenent tota la vida laboral en lloc dels últims 25 anys cotitzats
- no s'han especificat detalls, però s'estudia l'enduriment de les condicions de prejubilació i de la invalidesa, afavorint el retard de l'edat real de jubilació perquè es vagi produint cada vegada més prop dels 67 anys.
- la promoció i extensió dels actuals fons d'ocupació, lligats a les empreses i que, a falta conèixer el detall de les propostes, cal relacionar amb el sistema de capitalització conegut com "la motxilla austríaca" previst per a substituir gradualment el sistema de repartiment, traslladant la responsabilitat als treballadors/as i la gestió dels fons a les gestores que controlen els bancs i asseguradores.

No és necessari abundar en la gravetat de la situació malgrat que el govern està indecís i improvisa en les mesures i nega les retallades socials. Ja s'han flexibilitzat els ERTE i l'ona d'acomiadaments s'acosta. La societat ha pres consciència de la importància de la sanitat i els serveis públics i és el moment de llançar la mobilització per a defensar-los, unint-la a la defensa del sistema públic de pensions, als criteris de repartiment i solidaritat. Enfront dels discursos de la inviabilitat del sistema públic i del desequilibri entre cotitzants i beneficiaris per l'evolució de la demografia i l'esperança de vida podem demostrar que les prestacions estan ben guanyades amb vides de treball i augments continus de la productivitat.

Ve l'estiu, però no podem relaxar aquesta lluita, cal reforçar la unitat dels moviments socials i dirigir-nos als treballadors en actiu per a prevenir a tots davant la perspectiva que vinguin les reformes lesives a empitjorar les condicions de vida i treball per a pagar la crisi.

Governi qui governi les pensions es defensen!!!

**Comissió d'Organització
Marea Pensionista de Catalunya.**